

Чудовище си ти, но колко бих желал!
при тебе да проникна в тъмнината,
и как сърдечно бих те приласкал,
о жива плът и дух на самотата!
И как блажено ще гориш тогаз,
и как се бих при тебе стоплил аз!

Амбивалентно е смислоизграждането и в стихотворението “Възход”, което за разлика от “Чудовище” само отчасти се вписва в очертания модел на двойствено изживяване на любовта. Неговият лирически сюжет сменя противопоставянето между страдащия аз и причиняващата страдание любима. Ярката и типична за поетиката на Яворов символика представя любовта като единство и взаимообусловеност на страдание и щастие:

<...>

Ти в гърдите,
ти най-жестоко ме рани -
и огън-рана зей... Посред вълните.

<...>

... Вълшебно грей
зора след бурна нощ. В душата чудно
прониква утрен лъч.

<...>

С “Чудовище”, “Проклятие”, “Затмение” и “Не си виновна ти” се родее и стихотворението “Насаме”. То се отнася към посочената група текстове обаче по модела на оприличаването - оразличаване. В творбата противопоставянето духовна - плътска любов присъства най-общо, без да се обвързва с диференциацията мъжко - женско начало. “Насаме” не интерпретира опозицията духовна - физическата любов етически, а от гледна точка на едно условно казано метафорично - “прагматическо” съзнание: физическата интимност е идентифицирана като същностно отдалечаване на влюбените, а тяхната физическа раздяла - като постигане на съкровена взаимност.

В творчеството на Яворов има няколко произведения, в които опозицията Вяра - Безверие в любовта се осъществява имплицит-